

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

30 martie 2016

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Cahul din 05 august 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 06 octombrie 2015, declarat de avocatul Grosu Eugen în numele inculpatului

Melnicenco Nicolae Nicolae, născut la 06 octombrie 1987, originar și domiciliat în s.Tătărești, r-nul Cahul.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 20.05.2015 - 05.08.2015,
2. Instanța de apel: 25.08.2015 - 06.10.2015,
3. Instanța de recurs: 02.03.2016 - 30.03.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 05 august 2015, Melnicenco Nicolae a fost condamnat în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal la 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

2. Prima instanță, examinînd cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Codul de procedură penală, a constatat că Melnicenco Nicolae, la 13 aprilie 2015, ora 20.30, conducînd în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat motocicleta de model „IJ Planeta - 5”, fără număr de înmatriculare, neavînd permis de conducere a mijlocului de transport, deplasîndu-se pe traseul din s.Tătărești, r-nul Cahul, a comis un accident rutier. Conform raportului de expertiză medico-legală nr.163 din 21 aprilie 2015, în proba de sînge prelevată de la Melnicenco Nicolae s-a depistat alcool etilic în cantitate de 1,29 %, echivalent a 1,29 g/l.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul E.Grosu în numele inculpatului N.Melnicenco, care a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art.55 Cod penal, pe motiv că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer, a fost de acord ca cauza să fie examinată în procedură simplificată, anterior nu a fost judecat, se caracterizează pozitiv, circumstanțe agravante nu sînt.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 06 octombrie 2015, a fost respins, ca nefondat, apelul avocatului în numele inculpatului, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a constatat că prima instanță, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, dînd probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungînd la concluzia privind vinovăția inculpatului N.Melnicenco în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal.

La fel, instanța de apel a conchis că, la stabilirea pedepsei inculpatului, prima instanță a ținut cont de principiul individualizării pedepsei penale prevăzut de art.7, 61, 75 Cod penal, luînd în considerație comportamentul pertinent al inculpatului, care și-a recunoscut vina și s-a

căit în cele comise, precum și de gravitatea infracțiunii săvârșite, pedeapsa stabilită de 160 ore muncă neremunerată în folosul comunității, fiind într-un raport rezonabil cu fapta comisă și scopul sancțiunii penale.

Instanța de apel a menționat că, în cauză, nu au fost prezentate probe, care ar confirma că corectarea inculpatului este posibilă fără ca el să fie supus răspunderii penale cu tragerea lui la răspundere contravențională, în concluziile primei instanțe fiind confirmat faptul, că este imposibilă stabilirea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege, adică aplicarea prevederilor art.55 Cod penal, și că corectarea este posibilă numai prin executarea pedepsei penale.

Totodată, instanța a constatat că careva circumstanțe excepționale în speță nu au fost stabilite, ce ar fi permis aplicarea în privința inculpatului prevederile art.79 Cod penal, iar circumstanțele indicate de apărător ca recunoașterea vinei, căința sinceră, acordul examinării cauzei în procedură simplificată, caracteristica pozitivă sînt motive convingătoare de stabilire a pedepsei minimale sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul E.Grosu în numele inculpatului care, fără a invoca vreun temei de drept din cele prevăzute în art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care în privința inculpatului să fie aplicate prevederile art.55 Cod penal, pe motiv că instanțele de fond la stabilirea pedepsei, nu au luat în considerație faptul că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, cauza a fost examinată în procedură simplificată, anterior nu a fost tras la răspundere contravențională și penală și se caracterizează pozitiv, astfel că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar hotărîrea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, referitor la neaplicarea inculpatului a prevederilor art.55 Cod penal.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținînd cont de opinia procurorului expusă în referință, care a solicitat declararea inadmisibilității recursului, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile stipulate în acest articol.

Din conținutul cererii de recurs se poate deduce temeiurile prevăzute de pct.6), 10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, avînd în vedere că recurentul critică faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și faptul că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Potrivit art.427 alin.(1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să intervină în soluțiile adoptate cînd se constată că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Astfel, după cum rezultă din textul recursului, recurentul, ca temei al recursului invocă dezacordul său cu pedeapsa stabilită de instanțele de fond, solicitînd casarea acestora și încetarea procesului penal în temeiul art.55 Cod penal, liberîndu-l pe inculpat de pedeapsa penală, pe motiv că instanțele nu și-au motivat soluția privind imposibilitatea aplicării în privința acestuia a dispozițiilor normei date.

Analizînd argumentele date la situația în cauză, Colegiul conchide că acest temei nu și-a găsit confirmare, deoarece atît prima instanță, cît și instanța de apel au analizat obiectiv probele administrate și și-au motivat soluțiile în sensul oferirii răspunsurilor la temeiurile apelului declarat de partea apărării, astfel că hotărîrile judecătorești cuprind motivele pe care se întemeiază soluția.

La fel, din din textul recursului rezultă că unul din principalele argumente pe care îl invocă recurentul este faptul că, în privința inculpatului neîntemeiat a fost dispusă aplicarea pedepsei penale, considerînd că instanțele incorect nu au reținut circumstanțele atenuante prezente în cauză, enumerate la pct.3 al prezentei decizii, ce i-ar fi permis să aplice în privința inculpatului dispozițiile art.55 Cod penal.

Colegiul penal menționează că la stabilirea pedepsei lui N.Melnicenco, atît prima instanță, cît și cea de apel, au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art.61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de persoana inculpatului, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acestuia, numindu-i o pedeapsă mai blîndă decît cea a închisorii, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Mai mult, Colegiul penal reține că, ca măsură de constrîngere, pedeapsa are pe lîngă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încît inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvîrșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Totodată, Codul penal prevede liberarea de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională, care poate fi aplicată doar în cazul cînd instanța de judecată constată că în cauză sînt întrunite condițiile obligatorii prescrise de această normă, și anume: infracțiunea săvîrșită să fie de categoria celor ușoare ori mai puțin grave; să fie săvîrșită pentru prima oară; făptuitorul să-și recunoască integral vina; să fie reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune; să se constate că corectarea persoanei vinovate este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale.

În această ordine de idei, Colegiul reține că, prin sintagma „*poate*” din textul alin.(1) art.55 Cod penal, aplicarea acestei norme nu trebuie înțeleasă ca o obligație față de instanța de judecată, or, alin.(1) stipulează că, în cazul cînd sînt stabilite condițiile menționate supra, instanța trebuie să ajungă la convingerea că corectarea persoanei vinovate este posibilă fără a fi supusă răspunderii penale.

Astfel, în situația cînd instanța consideră că corectarea persoanei vinovate nu va fi atinsă prin liberarea de răspundere penală cu tragerea la răspundere contravențională, nu va aplica dispozițiile art.55 Cod penal, ci pedeapsa prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia persoana se condamnă.

Prin urmare, în speța examinată nu persistă erori de drept care ar determina necesitatea casării hotărîrilor recurate, deoarece pedeapsa aplicată lui N.Melnicenco este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, instanțele de fond just au ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, luînd în considerație caracterul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, care este mai puțin gravă, de persoana inculpatului, de circumstanțele atenuante ale cauzei, fiind respectate în totalmente dispozițiile art.61, 75, 76 Cod penal.

Colegiul penal conchide că, instanța de apel și-a motivat soluția privind menținerea sentinței și inoportunitatea aplicării prevederilor art.55 Cod penal, iar decizia instanței de apel corespunde prevederilor art.417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, soluție pe care și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune.

În conformitate cu art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Prin prisma celor expuse, se apreciază că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocatul E.Grosu în numele inculpatului și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Grosu Eugen în numele inculpatului Melnicenco Nicolae, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 06 octombrie 2015, în cauza penală în privința lui Melnicenco Nicolae, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 20 aprilie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu